

■■■

*Jūnius* ■



■■■

■



## JÚNIUS 5. – KÖRNYEZETVÉDELMI VILÁGNAP

U Thant néhai ENSZ-főtthkár 1969-ben felhívással fordult a világ közvéleményéhez a veszélybe került földi élet megmentéséért. Az ENSZ felismerte a megoldás sürgös szükségességét, s konferenciát hívott össze. 1972. június 5-től 16-ig Stockholmban Ember és bioszféra címmel ülésezett az Egyesült Nemzetek Szervezetének környezetvédelmi világkonferenciája, amely az alábbi okmányokat dolgozta ki és ajánlotta megvalósításra:

- Nyilatkozat az emberi környezetről
- Nyilatkozat az irányelvekről
- Akcióprogramra vonatkozó javaslatok
- Szervezeti intézkedések

A *Nyilatkozat az irányelvekről* című okmányban szerepel: „Az embernek alapvetően joga van a szabadsághoz, egyenlőséghez és a megfelelő életfeltételekhez olyan minőségű környezetben, amely emberhez méltó és egészséges életre ad lehetőséget.” A világkonferencia javasolta az ENSZ-nek, hogy június 5-ét nyilvánítsa környezetvédelmi világnappá. A világnap célja, hogy az egyes emberek ráébredjenek egyéni felelősségükre s arra, hogy mindenkinek magának kell tennie valamit a környezet megóvásáért. A világszervezet közgyűlése az 1972. december 15-i 2994. (XXVII.) számú határozatával ezt a javaslatot elfogadta.

A világnap célja, hogy felébressze az emberekben a felelősség-tudatot és rávegyesse őket arra, mindenkinek magának is tennie kell valamit természetes, épített, társadalmi és belső környezetünk megóvásáért, harmonikusabbá tételéért.

Ahogy mi okoztuk a klímaváltozást, épp úgy tehetünk is ellene. Mindenki hozzájárulhat ehhez a küzdelemhez, ha olyan döntéseket hoz, amelyek kifejezik a környezet iránti tiszteletet, üzente Európa polgárainak Stavros Dimas, az Európai Unió környezetvédelmi biztosa.

Az éghajlatváltozás a Föld összes országát érintő, globális fontosságú probléma. Ha nem teszünk azonnali lépéseket ellene, a világ, amelyben élünk, néhány évtized múlva gyökeresen megváltozik: a levegő átlaghőmérséklete növekszik, a sarkvidéki jégtakarók olvadása következtében megemelkedik az óceánok vízszintje, így szigetek és tengerpartok tűnhetnek el, egyre több vihar, áradás és aszály alakul ki.

Mindez oda vezet, hogy élelmiszer- és vízhiány léphet fel a világ számos területén, és egyes éghajlatra érzékeny állat- és növényfajok



– mint például a jegesmedvék, pingvinek – kihalnak. Lehetőségünk van mindezt megakadályozni, de ehhez szükség van arra, hogy a kormányok és az érintett iparágak vezetői mellett mindenki személyesen is szerepet vállaljon ebben a küzdelemben.

Kakasy Éva

## JÚNIUS 14. – VÉRADÓK VILÁGNAPJA

A Vöröskereszt és Vörös Félhold Társaságok Nemzetközi Szövetsége és az Egészségügyi Világszervezet kezdeményezésére, a Véralód Szervezetek Nemzetközi Szövetsége és a Nemzetközi Vértranszfúziós (Vérátömlesztő) Szövetség támogatásával 2004-ben június 14-ét az önkéntes véradók világnapjává nyilvánította.

Ausztriában 1868-ban ezen a napon született Karl Landsteiner, aki Amerikában dolgozó kutatóorvosként fölfedezéseivel megteremtette a modern vérátömlesztés, a vérrel való gyógyítás alapjait.

Kutatásainak eredményeként az ABO vércsoportrendszerrel a századfordulón szerezhettünk tudomást, munkásságáért 1930-ban Nobel-díjat kapott, tíz évvel később pedig munkatársaival fölfedezte az Rh-faktort is. Érdemeinek elismeréseként fogadták el, hogy születésnapja, június 14. legyen az önkéntes véradók világnapja. Azé a hadseregnyi szerény, segítőkész, önzetlen emberé, akik közül mindegyik vállalja, hogy önmaga, a vére egy részét ajándékozza oda legtöbbször ismeretlen embertársa egészségének helyreállítása, életének megmentése céljából. Ösztönzi őket a vágy, hogy a betegek gyógyulásba vetett reményének kiteljesedését segítsék, hogy a hozzátartozók, barátok, ismerősök szerettüket egészségesen visszakapják.

Embernek milliói olyan személyeknek köszönhetik életüket, akikkel soha nem találkoznak – akik szabad akaratukból, ellenszolgáltatás nélkül adnak vért.

A véradók egy nagy családot képeznek. Bár személyesen nem mind ismerik egymást, érzik, hogy összetartoznak. Összekapcsolja őket a segíteni akarás szándéka, az embertárs iránt érzett felelősség. Összetartozásukat erősíti a Vöröskereszt is, amely szervezetnek egyik fontos megbízatása az önkéntes véradás eszméjének hirdetése, a véradás népszerűsítése, az akciók szervezése, a véradókkal való törődés, a róluk való gondoskodás. Komoly segítséget jelent ebben a transfúziós szolgálatok támogatása is, amelyek a gyógyító vér begyűjtésének szakmai részét végzik.



A véradók nemessége komoly cáfolat arra a nemrég elhangzott gondolatra, mely szerint a napról napra növekvő szegénységünkben sokkal súlyosabb a lelki, mint a gazdasági szegénységünk. Bizonyíték erre a véradók táborát évente gyarapító több ezer fiatal, a községekben a sokszoros véradások emlékére kiosztott több ezer jelvény és emlék-érem; de országos szinten, az előző évi kiemelkedő eredményekért is évente 8-12 elismerés talál gazdára.

A Föld népességének nagyobbik része azonban nem jut biztonságos vérhez. Évente mintegy 80 millió egység vért vesznek, de ennek mindössze 32 százaléka származik a fejlődő országokból, ahol pedig a népesség 82 százaléka él. Ezen túlmenően nagyon sok országban függnek a betegek családtagjainak vagy barátainak véradásától, és számos helyen a véradók ma is fizetséget kapnak. A világ minden tájáról származó példák azonban azt bizonyítják, hogy az önkéntes, térítésmentes véradók jelentik a biztonságos vérellátás alapját, mivel az ő esetükben a legkisebb az esélye életveszélyes fertőzések – mint a HIV vagy a hepatitisz vírus – átadásának. Ezekről az elfelejtett hő-sökről emlékezünk meg a véradók világnapján.

## JÚNIUS 20. – A MENEKÜLTEK VILÁGNAPJA

Az Afrikai Egységsszervezet indítványára 1975. június 20. óta minden évben megtartották az afrikai menekültek napját arra emlékezve, hogy 1974. június 20-án életbe lépett az egységsszervezet vezetőinek megállapodása. Ehhez a kezdeményezéshez csatlakozott 2000. december 4-én az ENSZ közgyűlése, amikor az 55/76-os számú határozatával ezt a napot a menekültek világnapjává nyilvánítja. Ezen a napon 2001 óta minden évben a hányatotott sorsú, hontalan maradt menekültekre emlékezünk.

### Integráció vagy hazatérés

Az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága (UNHCR) 2007. június 19-én közzétette, hogy a menekültek száma világszerte megközelíti a 10 milliót.<sup>1</sup> 2002 óta először regisztrálták a menekültek számának növekedését, ami elsősorban az iraki válsággal magyarázható.

1 A legújabb adatok szerint a világban 67 millió menekült van, a kényszerű elköltözést a legtöbb esetben a fegyveres összecsapások és a természeti katasztrófák okozzák, de hozzájárul a gazdasági stagnálás és az egyes kormányok által folytatott üldözés stb. is. 2007 folyamán 11,4 millió ember kényszerült arra, hogy elhagyja hazáját, egy évvel korábban pedig 9,6 millió – olvasható az UNHCR 2008. évi jelentésében. (R. S.: Klimatske promene raspiruju sukobe. *Danas*, 2008. június 18. 16.)



E szervezet adatai szerint Szerbiában körülbelül 104 000 személy rendelkezik menekültstátussal, míg a 2001-es összeíráskor ez a szám elérte a 378 000-et. Csak kisebb mértékben oka a csökkenésnek az, hogy a menekültek visszatértek szülőföldjükre.

A bejegyzett menekültek számának csökkenése annak az eredménye, hogy több mint 200 000-en közülük felvették a szerbiai állampolgárságot, és ezáltal – legalábbis formálisan – integrálódtak az itteni társadalomba – áll a köztársasági Menekültügyi Biztosság jelentésében. Ha ehhez a 200 000-hez még hozzáadjuk a 104 000-et, valamint a Kosovóból kitelepülő mintegy 230 000 személyt, akkor megállapíthatjuk, hogy Szerbia azon országok sorába tartozik, ahol a legtöbb menekült tartózkodik.

Dragan Velić, a kosovói menekültek biztosságának koordinátora kijelentette, hogy eddig mindössze 1600 ideiglenesen kitelepült személy tért vissza Kosovóba. Hozzátette, rajtuk kívül még 20 000-en vannak azok, akik Kosovo területén laknak, de nem saját otthonukban vannak elszállásolva, közülük 1400-an laknak kollektív szálláshelyeken, és egyedül a szerbiai kormány, valamint a Menekültügyi Biztosság visel róluk gondot.

– A nemzetközi közösség nem gondoskodik ezekről az emberekről, és semmit sem tesz a problémáik megoldása érdekében, annak ellenére, hogy magára vállalta annak felelősségét, hogy a menekültek visszatérjenek Kosovóba – szögezte le a koordinátor megemlítve azt is, hogy 1999-ben mindössze néhány nap alatt visszatérhetett Kosovóba 600-700 000 albán.

Horvátország jelentős eredményeket ért el a visszatérés feltételeinek megteremtésében, de még sok a tennivaló, különösen a munkahelyteremtés és a lakás gondok orvoslása terén, hangzott el a menekültek kérdésével foglalkozó, 2007. június 19-i kerekasztal-beszélgetésen Belgrádban. A menekültek fenntartható visszatérése a Horvát Köztársaságba elnevezésű összejövetelen, melyet a Szerb Demokrata Fórum szervezett, egy sor olyan nehézségre hívták fel a figyelmet, amivel szembesülnie kell a szerbeknek Horvátországba való visszatérésük alkalmával.

Milorad Pupovac, a zágrábi Szerb Nemzeti Tanács elnöke kifejtette, hogy a reális problémák a munkanélküliségben, a befogadó vidék gazdasági fejletlenségében és rossz infrastrukturális adottságaiban mutatkoznak meg. Rámutatott arra is, hogy visszatérők akadályokba ütköznek a munkáéveik és lakáshasználati jogaik elismertetésekor, de a biztonságuk szavatolása is problémát jelent.



Az UNHCR adatai azt mutatják, hogy az elmenekült szerbek közül papíron 120 000-en tértek vissza, ám a terepszemle alkalmával kiderült, hogy a valós szám ennek mindössze a 43 százaléka.

Boris Tadić szerbiai államfő június 20-a, a menekültek világnapja alkalmából kiadott közleményében az egykori Jugoszlávia területéről elmenekült és kitelepült több százezer ember helyzetének megoldását sürgette.<sup>2</sup> Tadić úgy értékelte, hogy Szerbiának mindent meg kell tennie, ami erejéből telik, hogy megoldódjanak a menekültek és kitelepítettek konkrét problémái, s ezt mindenekelőtt az integráció és a visszatérés ügyén keresztül kell megvalósítani. Az elnök aggodalmának adott hangot amiatt, hogy szinte egyáltalán nem folytatódik a szerb és más nem albán nemzetiségű személyek visszatérése Kosovóba, és külön kiemelte a visszatérés kevésbé biztonságos voltát. Felhívást intézett az ENSZ-hez, valamint a belgrádi, a zágrábi és a szarajevói kormányhoz annak érdekében, hogy együttes erővel próbálják megoldani ezt a

- 2 Az Európa Tanács adatai szerint tizenkét évvel a boszniai és horvátországi háborúk, valamint nyolc évvel a kosovói konfliktus után még mindig több mint 500 ezer menekült és otthonából elüldözött él a Balkánon. René van der Linden, az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének elnöke a menekültek világnapja alkalmából kiadott nyilatkozatában rámutatott: „A menekültek a legelesebbebbek az elesettek közül.” Családi támogatás nélkül élő, idős elesettekről, a háború traumáitól máig szenvedő túlélőkről, egyedülálló anyákról és kisebbségi sorban élőkről van szó – jellemezte a helyzetet a holland politikus. Róluk nagymértékben megfélemezett a világ, elhanyagolta őket, a helyi tartalékok és a nemzetközi segélyek kimerültek, a világon új menekültproblémák kerültek reflektorfénybe – fogalmazott Van der Linden. (Még mindig több mint félmillió menekült a Balkánon. *Magyar Szó*, 2007. június 20. 2.)

A Tartományi Végrehajtó Tanács menekültekkel és kitelepítettekkel megbízott tanácsa, valamint a tartományi menekültügyi biztos a menekültek (világ)napja alkalmából 2008. június 19-én közös közleményt adtak ki, amelyben megállapították, hogy tartományunkban 60 000-en vannak menekült, illetve kitelepített státusban. 13 300-an Kosovóból érkeztek, míg a többiek Bosznia-Hercegovinából és Horvátországból lettek elüldözve, illetve kitelepítve. Azokat is beleszámítva, akik időközben elveszítették a menekültstátust, ezeknek a személyeknek a száma 142 000-et tesz ki a Vajdaságban. Figyelembe véve, hogy a menekültek fele a tartományba érkezett, és a tartomány minden tizenötödik lakosa menekült vagy kitelepített, a TVT külön figyelmet szentel ezen polgárok lakásproblémái megoldásának, foglalkoztatásának, továbbá segítséget nyújt visszatérésük esetén, aminek céljából jelentős együttműködést folytat a befogadó környezettel, illetve az anyaország állami szerveivel, olvasható többek között a közleményben. (Menekültek napja. *Magyar Szó*, 2008. június 20. 5. )



„civilizációs és humanitárius problémát”, mert ez az egyik előfeltétele a régió európai jövőjének.

Pressburger Csaba, 2007

## JÚNIUS 21. ÉS OKTÓBER 1. – A ZENE VILÁGNAPJAI

Többes számban, mert a világnapok, a nemzetközi és a nemzeti napok sűrűjében a zenének kettő is jutott. Az elsőt, az október elsejeit a világhírű hegedűművész, Yehudi Menuhin indítványozta 1975-ben: „Arra szeretnék buzdítani minden várost, falut és országot – üzente Torontóból –, hogy rendezzenek sokféle zenei eseményt ezen a napon. Örülnék, ha nemcsak koncerteken, rádióműsorokban szólalnának meg régi és főként mai művek, hanem spontán megnyilvánulásként utcákon és tereken is muzsikálnának énekesek, kórusok, jazz-zenészek és a komolyzene legjelentősebb előadói.”

Menuhin abban az időben az Egyesült Nemzetek Szervezete Zenei Tanácsának volt az elnöke és javaslatára az ENSZ Nevelésügyi, Tudományos és Kulturális Szervezete (UNESCO) nyomban beiktatta a zene nemzetközi ünnepét a világnapok naptárába. Azóta szeptember közepétől október derekáig a földkerekség minden táján alkalmi rendezvényekkel hívják fel az emberek figyelmét a nagy kezdőbetűs Zenére.

Aztán, néhány évre rá, pontosabban 1982-ben, Maurice Fleuret francia zeneszerző és újságíró a Francia Kortárs Zene elnevezésű fesztivál szervezője is kezdeményezett egy hasonló zenei ünnepnapot. Június 21-ét, a nyár első napját ajánlotta. Annak a statisztikai felmérésnek az eredményeiből indult ki, amely szerint Franciaországban a fiatalok fele játszik valamilyen hangszeren. Az volt a célja, hogy mindenki számára lehetővé tegye a nyilvános szereplést, hogy a zene, a dal, a tánc kikerüljön a négy fal közül. Az új zenei ünnep, a Fête de la Musique rövid idő alatt az egész világon kedvelté vált, ma már öt világrészen mintegy 110 országban rendszeresen megtartják. Ennek a rendkívül nagy népszerűségnek a titka nyilván a júniusi zenei világnap teljes nyitottságában rejlik, ami lehetővé teszi, hogy az a legnagyobb művészek éppúgy magukénak érezzék, mint a műkedvelők, a klasszikus zene hívei éppúgy, mint a dzsessz-, a rock-, a szórakoztató zene, a népzene vagy a balett és a tánc legkülönbözőbb válfajainak művelői és kedvelői.

Vajon megfér-e egymás mellett a két zenei világnap?

Egyelőre párhuzamosan ünneplik őket. Számos országban az UNESCO 32 éves hagyományra visszatekintő zenei világnapjának van nagyobb súlya. Mondhatnánk, hogy a hivatalos művelődéspolitikai az



október elsejét ismeri el zenei világnapnak. Magyarországon például az idén is számos hangversennyel, rádió- és tv-sorozattal igyekeznek felhívni a közvélemény figyelmét a zenére. Hogy csak néhány alkalmi programot említsünk: a Magyar Rádió 22-es stúdiójában a Weiner-Szász Kamaraszimfonikusok zenevilágnapi sorozatot indítanak; a Miskolci Galériában *Koncert a zenéért* címmel a város zeneművészei lépnek fel; a Pécsi Nemzeti Színház nagytermében a Pannon filharmonikusok *Zene a zenéért* mottóval adnak hangversenyt; Szentendrén a Vujicsics Tihamér Zeneiskola növendékei ünnepelnek – és sorolhatnánk tovább a különféle rendezvények terjedelmes listáját.

Viszont az is tény, hogy a nyár első napján megrendezett zenei fesztivál színgazdagságával és közvetlenségével egyre nagyobb teret hódít, olyannyira, hogy egyes országokban már háttérbe is szorította a hivatalos zenei világnapot. Szerbiában szinte teljesen megfeleltek az UNESCO által alapított nemzetközi zenei ünnepről, ezzel szemben június 21-én a nagyobb városokban igen tartalmas és vonzó, nemegyszer egész napos maratoni programokkal kedveskednek a zenebarátoknak.

Pándi Oszkár, 2007

## JÚNIUS UTOLSÓ SZOMBATJA – A MAGYAR SZABADSÁG NAPJA

A Magyar Országgyűlés 2001. május 8-i ülésén június utolsó szombatját a magyar szabadság napjává nyilvánította.

1991. június 30-án fejeződött be hivatalosan a szovjet csapatok kivonása Magyarországról. 1944. március 19-e óta először nem állomásozott idegen katoná magyar földön.

Az 1990. március 10-én Moszkvában megkötött magyar–szovjet kormányközi egyezmény 1991. június 30-át rögzítette a kivonulás befejezéseként, a szovjet alakulatok távozása azonban a tervezettnél két héttel hamarabb megtörtént.

A Magyarországon állomásozó Déli Hadseregcsoporthoz 1990 márciusában kezdte meg kivonulását. A felszereléseket, harcászati eszközöket és a lebontott laktanyák épületelemeit a záhonyi átrakó pályaudvaron létesített katonai rakodóbázison tették át a magyar szerelvényekből a szovjet vagonokba. A több mint egyéves művelet során a szovjet fél végig tartotta a „menetrendet”: a katonák naponta egy-egy szerelvényt indítottak útnak a szomszédos ország közeli-távoli vidékeire. A személyi állomány kivonása ezzel párhuzamosan zajlott.





Az első szovjet katonákat hazaszállító katonavonat, amely a Veszprém megyében szolgálatot teljesített harcokcsiezred egy gépesített lövész zászlóalját vitte a Szovjetunióba, 1990. március 13-án hagyta el Magyarország területét. A következő 15 hónap folyamán összesen másfélezer, katonákat és eszközöket szállító szerelvény távozott az országból. A hatalmas mennyiségű eszköz és személy szállítása nagy munkát, de jelentős árbevételt is hozott a MÁV-nak. Az 1991. június 16-án elindult utolsó katonavonat a felszámolt rakodóbázisok felszereléseit vitte magával. Az utolsó szovjet katona, Viktor Silov altábornagy, a hazánkból kivonult Déli Hadseregcsoport parancsnoka 1991. június 19-én 15 óra 01 perckor a záhony–csapi hídnál lépte át a magyar határt.

Mindezeknek emléket állítva az Országgyűlés 2001. május 8-án elfogadta az ország szabadsága visszaszerzésének jelentőségéről és a magyar szabadság napjáról szóló koalíciós előterjesztést, amely június 19-ét – az utolsó idegen megszálló katona Magyarországról történt távozása emlékére – nemzeti emléknapná, június hónap utolsó szombatját a magyar szabadság napjává nyilvánította.

E nap alkalmával adják át a Magyar Szabadság Napja Díjat olyan személyiségeknek, akik az elmúlt évtizedekben tevékenységükkel nagyban hozzájárultak Magyarország függetlenségéhez, demokratikus fejlődéséhez. A megemlékezés keretében országsszerte rendezvényeket, a fővárosban Budapesti Búcsú néven programsorozatot is tartanak.

## JÚNIUS 29. – A DUNA NAPJA

A Duna a világon az egyetlen olyan vízfolyás, melynek vízgyűjtő területén 19 ország osztozik. A Duna-védelmi Nemzetközi Bizottság (ICPDR) kezdeményezésére 2004. június 29-én ünnepelték először a folyó menti országok a nemzetközi Duna-napot annak apropóján, hogy tíz évvel korábban született meg a folyó és vízgyűjtője védelmében a Duna-védelmi egyezmény.

A cél az volt s maradt, hogy a nemzetközi Duna-nappal felhívják a figyelmet erre a számos nemzet által naponta használt és sokszor kihasznált folyóra, és ezzel egyfajta dunai szolidaritást alakítsanak ki. A Duna-védelmi Nemzetközi Bizottság az eseményből hagyományt kívánt teremteni. A folyó előtti tisztelgésben partner az egyezményhez csatlakozott minden ország. Ezen a napon hajókürtöléssel, szórakoztató és szakmai programokkal, kiállításokkal tisztelegnek a Duna-medence országai a világ „legnemzetközibb”, azaz legtöbb országot érintő folyama, a Duna előtt.



## Ünnepelhetjük a Dunát, de a pezsőbontás még korai!

Bár a folyó vízminősége jelentősen javult az elmúlt években, a Természetvédelmi Világalap (WWF) szerint komoly, aggodalomra okot adó történések is kezdődtek az utóbbi időkben.

A Dunát méltán nevezhetjük Európa ütőérének, hiszen 10 ország népét és kultúráját kapcsolja össze. 20 millió ember ivóvízellátását biztosítja, 5 000 állatfajnak ad otthont, valamint kikapcsolódási lehetőségeket nyújt.

Több mint egy évszázadon át bántalmaztuk; a különböző beavatkozások révén elvesztette árterei 80 százalékát, halállománya megcsappant. Az utóbbi húsz évben újra elkezdtük megbecsülni, melynek pozitív hatásai már láthatóak – áll a WWF sajtóközleményében. A sikertörténet itt megállhat, a folyó most mederátalakítással járó újabb gyötrelmek elé néz.

A folyó utolsó ezer kilométernyi szakaszán Románia, Bulgária, Moldova és Ukrajna kormánya elkötelezte magát Európa eddigi legnagyobb léptékű folyóvédelmi programja mellett, amely közel 1 millió hektár védett területet és 240 ezer hektár helyreállított árteret jelent majd.

### A legveszélyeztetettebb folyó

A biztató eredmények mellett sajnos komoly, aggodalomra okot adó történések is elkezdődtek, melyek elegendőek voltak ahhoz, hogy a WWF márciusban a világ tíz legveszélyeztetettebb folyója közé sorolja a Dunát.

Az Európai Unió támogatásával olyan beavatkozásokat és mederátalakításokat terveznek, melyek miatt az élő folyó hamarosan nem lesz több, mint egy hajózárszóra – szól a WWF közleménye. A Transzeurópai Közlekedési Hálózat (Trans-European Transport Network, TEN-T) célja az Európai Unió belüli piac fellendítése, a nyugati és a közép-kelet-európai tagállamok piacának összekapcsolása.

A Duna több mint ezer kilométernyi szakaszán – többek között a teljes magyarországi szakaszon – fognak beavatkozni, medret mélyíteni vagy különböző műszaki megoldásokkal duzzasztani. Ezek károsíthatják a Duna élővilágát, tönkretelhetik a tájképet, árvízi kockázatot okoznak, és veszélyeztetik az ivóvízforrásainkat.

A mederelterelés miatt Szlovákia továbbra is elvonja a Szigetköztől a víz jelentős részét, melynek ügyében még mindig nincs megegyezés a két állam között. A természetvédelmi szervezet szerint a küzdelemnek az élővilág látta és látja kárát.





## A hajózást alakítsuk a folyóhoz, ne a folyót a hajókhoz!

Elavult, drága és szükségtelen beavatkozásokat terveznek, hogy mély merülésű hajók járhassanak a Duna teljes hosszán, holott Magyarország számára a vízmélység növelése a legkevésbé előnyös. Helyette modernebb flottával, a kikötői infrastruktúra és informatika fejlesztésével, helyes áruforgalom-szervezéssel kellene növelni a folyóvízi fuvarozás hatékonyságát, ami a közútról leveszi a terhek egy részét – javasolja a WWF.

A WWF álláspontja az, hogy a teherszállítás célú vízi közlekedés fejlesztése ne okozzon ökológiai károkat, például árterek, folyómeder pusztulását – hangsúlyozta Márkus Ferenc, a WWF Magyarország igazgatója. – A kizárólagosan mederátalakításra épülő hajóútfejlesztést nem tartjuk elfogadhatónak és hosszú távon fenntarthatónak.

### LINKAJÁNLÓ:

A magyarországi Duna-nap programjai: [www.duna-nap.hu](http://www.duna-nap.hu)

Az összes érintett ország programja: [www.danubeday.org](http://www.danubeday.org)

